

Arrest

nr. 294 591 van 25 september 2023
in de zaak RvV X II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 15 september 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Kanton Borgloon op 15.09.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1):

naam: M. (..)

voornaam: V. (..)

geboortedatum: (...)1976

geboorteplaats: -

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

*Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV opgesteld door de politiezone Kanton Borgloon)
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.*

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Armenië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, W. R. (...), administratief assistent, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Korpschef van de politiezone Kanton Borgloon, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, M., V. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 15.09.2023.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid:

*W. R. (...), administratief assistent, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
Brussel, 15.09.2023"*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vasthouding betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er op dat uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) blijkt dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat de vordering hoogdringend is aangezien zij opgesloten is met het oog op verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. Verzoekende partij zet haar middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. 8 EVRM

II. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto Art. 74/13 vreemdelingenwet

III. Schending van art. 74/14 van de vreemdelingenwet

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

- Enerzijds wordt het bevel wordt gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 8° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name is verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum of een geldig verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en dat verzoeker kennelijk geen arbeidskaart of single permit bezit, verwijzend naar één PV van de politiezone van Kanton Borgloon.

- De bestreden beslissing motiveert tevens met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. Ook de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten steunt op twee afzonderlijke motieven, die los van elkaar staan.

Eenzijds wordt de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten gestoeld op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en anderzijds op grond van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat er een risico op onderduiken bestaat.

Uit de bijgebrachte stukken - dewelke thans aan het AD worden gevoegd - blijkt immers dat verzoekster één gezinsleven heeft met zijn Belgische moeder te weten Mevr. K. A. (...) RR: xxxxxxxxxx. Verzoeker zou blijkbaar volgens de bestreden beslissing tijdens zijn mondelinge verhoor te kennen hebben gegeven dat hij niet over gezins- en/of familieleden beschikt in België, doch dient er te worden opgemerkt dat verzoeker niet werd bijgestaan door een beëdigd tolk.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat indien een in de hoedanigheid van slachtoffer of van verdachte ondervraagde persoon de taal van de procedure niet verstaat of spreekt of indien hij lijdt aan gehoor- of spraakstoornissen, een beroep wordt gedaan op een beëdigd tolk tijdens het verhoor. Indien geen enkele beëdigde tolk beschikbaar is, wordt de ondervraagde persoon gevraagd zelf zijn verklaring te noteren. Indien een in een andere hoedanigheid dan slachtoffer of verdachte ondervraagde persoon de taal van de procedure niet verstaat of spreekt of indien hij lijdt aan gehoor- of spraakstoornissen, wordt: - ofwel een beroep gedaan op een beëdigd tolk, - ofwel worden zijn verklaringen genoteerd in zijn taal, - ofwel wordt hem gevraagd zelf zijn verklaring te noteren.¹

Wet van 21 november 2016 (B.S. 24 november 2016) betreffende bepaalde rechten van personen die worden verhoord.

Verwerende partij was klaarblijkelijk op de hoogte van deze elementen middels het AD van verzoeker en heeft ze niet afdoende onderzocht en gemotiveerd. Verzoeker heeft tevens op 20/09/2023 zijn geboorteakte ontvangen vanuit Armenië voorzien van een vertaling en apostillen ten einde met haar moeder Mevr. K. A. (...) RR: xxxxxxxxxx een procedure gezinsherenging op te starten. Verzoeker was tevens woonachtig met zijn Belgische moeder te Andenne.

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

- "Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingmaatregel als volgt:

"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker en zijn gezinsleven / relatie met zijn Belgische moeder. Minstens was verzoeker niet in staat om deze informatie op een pertinente en verstaanbare wijze aan verwerende partij mede te delen.

- Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”²

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie. Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker een gezinsleven heeft met haar Belgische moeder te weten Mevr. K. A. (...) RR: xxxxxxxxxxxx. In deze ontbeert elk individuele en nauwgezet onderzoek en afweging door verwerende partij.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM).”

Indien zij terug zou worden gedreven naar Armenië zou er een ernstige schending van art. 8 EVRM plaatsvinden.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet⁴

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken en het AD.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.⁵

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

“Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, TandaMuzinga/Frankrijk, § 68).”⁶

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. het gezinsleven; terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezin cel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

- Ook werd reeds al in het verleden geoordeeld dat DVZ moet nagaan of betrokkene niet bereid is vrijwillig het bevel uit te voeren. Zoniet, kan er een probleem van motivering ontstaan (K.I. Luik, 18 januari 2000, J.L.M.B. 2000, 947, noot Mohammed Ellouze, "Le contrôle de la légalité de la détention en vue d'un éloignement du territoire"; K.I. Luik, 28 maart 2000, onuitg).

- Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker wordt vastgehouden om reden dat er een risico op onderduiken bestaat in zijner hoofde.

Uit welke precieze elementen blijkt dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat wordt niet nader onderzocht en gemotiveerd.

Verzoeker heeft geen verblijfsprocedures gevoerd in het Rijk en heeft geen enkel bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker volgde parallel de procedure van zijn moeder, waarvan melding wordt gemaakt in het administratief dossier van de moeder.

- Verzoeker benadrukt nogmaals dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als één van de redenen hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen. Verzoeker zou betrappt zijn op zwart werk; verzoeker zou niet in het bezit zijn van een arbeidskaart of een single permit; er wordt verwezen naar één PV van de politiediensten kanton Borgloon.

Verzoeker dient op te merken dat dat er geen PV, noch een strafrechtelijke veroordeling voorhanden is in het administratief dossier van verzoeker.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13 dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' verrat in dit artikel, in zijn overwegingen 50 en 60 het volgende overwogen:

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...]

In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke

wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

In die zin kan de verwijzing naar één PV op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de schraging van de bestreden beslissing.

Het staat de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijken geen aanvullende elementen te voorschijn te komen ten nadele van verzoeker.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht ; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet en art. 74/14 van de vreemdelingenwet."

2.4. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat zowel in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als in de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 8° en 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet om verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen en van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet om verzoekende partij terug te leiden naar Armenië. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum zodat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, alsook dat zij blijkens het opgestelde proces-verbaal aan het werk was zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Er wordt gemotiveerd dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven en zij gedwongen teruggeleid zal worden naar Armenië omdat er een risico op onderduiken bestaat waarbij de diverse vaststellingen daaromtrent worden toegelicht. Verder wordt uitvoerig ingegaan op de persoonlijke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken en wordt tenslotte vastgesteld dat deze geen belemmering vormen voor een terugkeer naar het herkomstland. Daarbij wordt verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;.”

Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in bezit is van de vereiste documenten om op regelmatige wijze in België te kunnen verblijven. Dit motief *an sich* volstaat al om het bestreden bevel te kunnen schragen. Evenwel geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoekende partij ingeroepen hogere rechtsnormen dringt zich dan ook op.

Verzoekende partij betoogt dat zij een gezinsleven heeft in België met haar moeder. Zij stelt dat zij bij haar gehoor niet werd bijgestaan door een beëdigd tolk.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 15 september 2023 gehoord werd. Zij verklaarde sinds twee dagen in België aanwezig te zijn om vrienden te bezoeken. Verder stelde zij geen gezin of familie te hebben in België. Daargelaten de vraag of verzoekende partij de haar gestelde vragen niet afdoende begreep omdat zij niet werd bijgestaan door een tolk nu uit het administratief verslag van de politie voorafgaand aan het gehoor blijkt dat zij aangaf naast Armeens ook Engels te spreken en zij op dat ogenblik wel verklaarde familie in België te hebben zonder verder specificatie evenwel, dient de Raad alleszins vast te stellen dat verzoekende partij met haar verwijzing naar haar moeder die in België verblijft hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij daarmee een beschermenswaardig familieleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij legt geen enkel concreet stuk voor – en in het administratief dossier bevinden zich ook geen dergelijke stukken - waaruit kan blijken dat er tussen haarzelf en haar moeder een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Ook het betoog dat zij inwoont bij haar moeder kan niet anders doen besluiten. Een loutere samenwoning volstaat immers niet als bewijs van dergelijk bijzondere afhankelijkheidsband. De band die de verzoekende partij heeft met haar moeder doet van niet meer getuigen dan van normale affectieve banden die meerderjarige kinderen met hun ouders onderhouden. Dergelijke banden kunnen ook via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken worden onderhouden.

Waar verzoekende partij voorts nog stelt dat zij een procedure gezinshereniging met haar moeder wenst op te starten en zij nog stukken voegt waarbij zij haar advocaat volmacht geeft om namens haar dergelijke

procedure op te starten, wijst de Raad erop dat daarmee evenmin is aangetoond dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven met haar Belgische moeder heeft. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat om het recht op verblijf als meerderjarige descendent van een Belg te genieten, zij ook aan bepaalde voorwaarden moet voldoen. Het gegeven dat zij dergelijke procedure wenst op te starten, maakt nog niet dat zij daarom een recht op verblijf heeft.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet het minste begin van bewijs aanbrengt van de vereiste afhankelijkheidsband om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven met haar moeder. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij met miskennis van bepaalde relevante gegevens gemotiveerd heeft dat zij geen gezinsleven in België heeft.

Verzoekende partij toont geenszins aan enig beschermenswaardig gezins- of familieleven in België te hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op voorgaande en nu verzoekende partij voorts niet betwist dat zij geen medische problematiek vertoont die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat, maakt zij evenmin een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.8. Verder voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° opgeheven bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Overeenkomstig artikel 74/4, § 3, eerste lid, 1°, en tweede lid van de vreemdelingenwet kan van de basisregel dat een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied

te verlaten, zoals voorzien in § 1, eerste lid van dit artikel, worden afgeweken door een termijn van minder dan zeven dagen of geen enkele termijn toe te kennen indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verzoekende partij betwist het risico op onderduiken.

De verwerende partij leidt het risico op onderduiken af uit het gegeven dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de in de wet voorziene termijn alsook dat zij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden. Zo wordt vastgesteld dat verzoekende partij verklaarde sinds twee dagen in België te verblijven doch dat niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren alsook dat verzoekende partij zich niet binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet voorziene termijn aangemeld heeft bij de gemeente en zij evenmin het bewijs bijbrengt dat zij op hotel logeert.

De term ‘*risico op onderduiken*’ wordt in artikel 1, eerste lid, 11° van de vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

De in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet opgesomde criteria zijn onder meer de volgende:

“§2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

(..)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

(..)”

Uit artikel 1, § 2, 1° als 3° volgt aldus dat er sprake is van een risico op onderduiken wanneer de betrokkene geen enkele verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn alsook wanneer de betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met het bestuur dat belast is met de uitvoering en/of het toezicht op de naleving van de vreemdelingenreglementering.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij “*parallel de procedure van (haar) moeder (volgde)*” maakt zij hoegenaamd niet duidelijk op welke procedure dit slaat. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat haar moeder enige verblijfsprocedure zou lopen hebben in België, dit nog naast de vaststelling dat de moeder van verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft en derhalve automatisch recht heeft op verblijf in België. Zij slaagt er met dergelijk vaag betoog hoegenaamd niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat zij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen aanvraag heeft ingediend met het oog op de regularisatie van haar verblijf. Dat zij geen enkel bevel om het grondgebied heeft ontvangen voorafgaand aan de bestreden beslissing is het logische gevolg van het feit dat zij zich niet kenbaar heeft gemaakt bij het bestuur en het bestuur pas op de hoogte werd gesteld van haar illegaal verblijf door haar aantreffen op 15 september 2023 door de politie. Bijgevolg is ook de vaststelling dat zij niet heeft meegewerkt met de overheid door zich niet aan te melden pertinent.

Waar verzoekende partij voorts nog het motief bekritiseert inzake de vaststelling van zwartwerk, wijst de Raad er vooreerst op dat dit motief betrekking heeft op de reden waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven en niet op de reden waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. De Raad heeft hoger ook reeds vastgesteld dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich al afdoende geschraagd is door het motief dat verzoekende partij niet in bezit is van de vereiste documenten, zijnde een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, om op

regelmatige wijze in België te kunnen verblijven. Daarenboven slaagt de verzoekende partij er met haar kritiek dat er in het administratief dossier geen proces-verbaal terug te vinden is van de vaststelling inzake zwartwerk, geenszins in het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet onderuit te halen. De Raad wijst er immers op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het PV opgesteld door de politiezone Kanton Borgloon en de feiten die daaruit blijken. In het administratief dossier bevindt zich het administratief rapport opgesteld door FEDPOL op 15 september 2023 met verwijzing naar het PV van de politiezone Kanton Borgloon waaruit blijkt dat verzoekende partij op heterdaad betrap werd op zwartwerk. Dat het proces-verbaal zelf zich niet in het administratief dossier bevindt doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de weergave van de feiten in het vermelde administratief rapport (cf. RvS 5 oktober 2017, nr. 12.574 (c)). Waar verzoekende partij voor het overige nog een gans betoog voert over het gebrek aan veroordeling en het begrip “*gevaar voor de openbare*” wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geenszins is gesteund op enig motief dat verzoekende partij door haar gedrag beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde. Haar betoog dienaangaande is geenszins dienstig.

2.9. Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend drieëntwintig door:

S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER